

„Közös” ünneplés, kettős mérce Érmihályfalván

2013. 10. 28.

Biztosan sokan emlékeznek az egy évvel ezelőtti érmihályfalvi politikai adok-kapokra, melynek a részletei a helyi és a megyei sajtót is bejárták. A korábbi években az október 23-i megemlékezéseket a város szervezte, a tavalyi évben viszont az RMDSZ pártrendezvényként hirdette meg. Emiatt a Néppárt saját megemlékezés megszervezése mellett döntött. Ez a külön rendezvény indította el a támadássorozatot az RMDSZ részéről a már megszokott jelszavak mentén. A többszöri pengeváltást követően az RMDSZ és a Néppárt helyi elnökei – Nyakó József és dr. Szilágyi Ferenc – egy találkozó keretében tisztázták a nézeteltéréseket, és a jövőre nézve a közös nemzeti megemlékezésekről egyeztek meg.

Mindezek fényében meglepőnek tartjuk, hogy az idén is kísértetiesen megismétlődött a tavalyi forgatókönyv. A várakozásokkal ellentétben idén nem a magyar egyházak, vagy éppen a magyar vezetésű önkormányzat hirdetett megemlékezést, hanem az RMDSZ. Ennek ellenére a Néppárt helyi szervezete úgy döntött, hogy tartja magát a korábbi megállapodáshoz, és egyoldalú gesztust gyakorolva részt vesz a rendezvényen, és a résztvevő civil szférával együtt segít azt valóban össznemzeti magyar ünneppé tenni. Részvételi szándékunkat időben jeleztük. Bár korábban úgy tűnt, hogy annak nincsen akadálya, végül kedd délután (október 22-én) a polgármester úr személyesen jelzett vissza, hogy a Néppárt megyei elnöke mégsem kaphat szót a nemzeti ünnepen.

Sajnálatosnak tartjuk, hogy napjainkban nem létezik olyan megoldás Érmihályfalván, hogy az ellenzék is méltóképpen ünnepelhesse a nemzeti napokon. Sajnálatosnak tartjuk mindezt, mert a tavalyi megbeszélésnek ez volt a tulajdonképpeni értelme. Bár csak szóbeli megállapodás született, úgy tűnik, hogy az adott szónak nincs már értéke.

Híven jellemzi közösségünk jelenlegi helyzetét, hogy a mai napig sem emlékezhetünk szabadon hőseinkre. Ezt jól mutatja az a tény, hogy amíg az ünnepi megemlékezésen Kelemen Hunor RMDSZ-elnök közös szabadságunkról beszélt, addig az avatott emlékművön szereplő névsorba a szervezők nem merték felírni a mihályfalvi csoport vezetője, Sas Kálmán kivégzett helyi lelkész nevét, mivel személyét a román hatóságok mai napig sem rehabilitálták. Miféle szabadságról beszélhetünk, ha nem merjük hőseink nevét kőbe vésní? Bár a szervezők bevallása szerint az érmelléki város mártírját az emlékműre vésett sasmadárral "jelképezték", sokan adtak hangot felháborodásuknak ezen gyávaság miatt, mely a „kis lépések politikájának” újabb méltatlan megnyilvánulása.

Sokatmondó tény ugyanakkor az is, hogy mikor azon vértanúinkról emlékezünk, akik a szabadságjogokért, és köztük a szólásszabadságért küzdöttek, a szervezők - köztük volt pártfunkcionáriusok - maguk is korlátozzák azt, s ezzel nem az 56-os érmihályfalvi csoport tagjaival, hanem az akkori elnyomókkal vállalnak sorsközösséget.

Az Erdélyi Magyar Nemzeti Tanács

és az Erdélyi Magyar Néppárt érmihályfalvi szervezete